

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

2007
21.10.2016

400 02.11.2016

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 1 din 05.01.2011, versiune actualizată la 02.10.2015, privind educația națională*, inițiată de domnul deputat PNL Raetchi Ovidiu Alexandru (**Plx. 182/2016, Bp. 352/2016**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă reglementează modificarea și completarea *Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare*, propunându-se, în principal, instituirea obligației dotării incintei școlilor și sălilor de clasă cu camere de supraveghere video și audio pentru toate unitățile care oferă servicii de educație timpurie și funcționează în regim de creșe, unități antepreșcolare și preșcolare din mediul privat sau de stat (unități educaționale).

Costurile privind implementarea și dotarea unităților educaționale vor fi suportate din bugetul unității, în cazul celor private, și de la bugetul de stat, în cazul unităților de stat.

II. Observații

1. Implementarea prevederilor inițiativei legislative generează influențe financiare asupra bugetului general consolidat, motiv pentru care ar fi fost necesar să fie avute în vedere prevederile art. 15 alin. (1) din *Legea responsabilității*

fiscal-bugetare, nr. 69/2010, republicată, cu modificările ulterioare, conform căroră “(1) În cazul propunerilor de introducere a unor măsuri/politici/inițiative legislative a căror adoptare atrage majorarea cheltuielilor bugetare, inițiatorii au obligația să prezinte:

a) fișa financiară prevăzută la art. 15 din Legea nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare, însoțită de ipotezele și metodologia de calcul utilizată;

b) declarație conform căreia majorarea de cheltuială respectivă este compatibilă cu obiectivele și prioritățile strategice specificate în strategia fiscal-bugetară, cu legea bugetară anuală și cu plafoanele de cheltuieli prezentate în strategia fiscal-bugetară.”

Totodată, în conformitate cu prevederile art. XIII alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001 pentru reglementarea unor probleme financiare, cu modificările și completările ulterioare:

“(1) Începând cu anul 2001 finanțarea instituțiilor de învățământ preuniversitar de stat se asigură din bugetele locale ale unităților administrativ-teritoriale pe a căror rază acestea își desfășoară activitatea, cu excepția cheltuielilor privind:

a) componenta locală aferentă proiectelor de reformă aflate în derulare la data de 31 decembrie 2000, cofinanțate de Guvernul României și organisme financiare internaționale, precum și rambursările de credite externe, plățile de dobânzi și comisioane la creditele externe aferente proiectelor respective;

b) facilitățile acordate elevilor privind transportul pe calea ferată și cu metroul;

c) bursele pentru elevii din Republica Moldova, precum și bursele pentru elevii străini și etnicii români din afara granițelor țării;

d) organizarea examenelor, concursurilor și olimpiadelor naționale;

e) perfecționarea pregătirii profesionale a cadrelor didactice;

f) cota-parte de participare la proiectele <<Leonardo da Vinci>> la care instituțiile de învățământ preuniversitar de stat sunt promotori sau parteneri.”

Totodată, semnalăm faptul că inițiatorul nu a precizat, la **pct. 4** din propunerea legislativă, ordonatorul principal de credite prin bugetul căruia ar urma să se asigure costurile privind implementarea și dotarea unităților educaționale cu sistem de supraveghere video și audio.

2. Secțiunea a 9-a - *Dreptul la securitate al personalului didactic* face parte din Titlul IV- *Statutul personalului didactic* – al Legii nr. 1/2011, caz în care nu se pot introduce prevederi care privesc dreptul la securitate al copiilor și nici nu se poate schimba denumirea secțiunii în *Dreptul la securitate al profesorilor și al copiilor*, așa cum propune inițiatorul. Totodată, inițiativa legislativă face referire la dreptul la securitate al cadrelor didactice și al elevilor doar de la nivelurile de învățământ antepreșcolar și preșcolar, în timp ce prevederile legii cu privire la aceste drepturi sunt aplicabile pentru toate nivelurile de învățământ.

Art. 272 din Legea nr. 1/2011 prevede clar următoarele aspecte, corelate cu prevederi din *Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestora*, cu modificările și completările ulterioare și din *Directiva nr. 52/2012 a Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP)*:

“1) Cadrele didactice nu pot fi perturbate în timpul desfășurării activității didactice de nicio autoritate școlară sau publică.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), nu se consideră perturbare a cadrelor didactice în timpul desfășurării activității didactice intervenția autorităților școlare și/sau publice în situațiile în care sănătatea fizică sau psihică a elevilor ori a personalului este pusă în pericol în orice mod, conform constatării personalului de conducere, respectiv în timpul exercițiilor de alarmare pentru situații de urgență.

(3) Înregistrarea prin orice procedee a activității didactice poate fi făcută numai cu acordul celui care o conduce.

(4) Multiplicarea, sub orice formă, a înregistrărilor activității didactice de către elevi sau de către alte persoane este permisă numai cu acordul cadrului didactic respectiv.

(5) Înregistrarea prin orice procedee a activităților desfășurate în spațiile școlare este permisă numai cu acordul personalului de conducere, cu excepția celor de la alin. (3)”.

Mai mult, Legea nr. 1/2011 stipulează la art. 86 modul în care părțile (unitățile de învățământ și, respectiv, părinții) colaborează în beneficiul copilului, la Capitolul VI – Secțiunea 1 – Beneficiarii educației:

“(1) Unitățile de învățământ încheie cu părinții, în momentul înscrierii antepreșcolarilor, respectiv a preșcolarilor sau a elevilor, în Registrul unic matricol, un contract educațional, în care sunt înscrise drepturile și obligațiile reciproce ale părților. Contractul educațional-tip este aprobat prin ordin al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului și este particularizat, la nivelul fiecărei unități de învățământ, prin decizia consiliului de administrație.

(2) Nerespectarea prevederilor contractului educațional-tip de către unitatea de învățământ este sancționată de inspectoratul școlar, în conformitate cu prevederile metodologiei aprobate prin ordin al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului.”

Totodată, având în vedere faptul că utilizarea mijloacelor de supraveghere video poate aduce atingere dreptului la viață privată al individului, consfințit de art. 26 din *Constituția României, republicată*, și, luând în considerare dispozițiile *Legii nr. 53/2003 – Codul muncii, republicată*, referitoare la necesitatea respectării demnității angajatului, menționăm câteva dintre precizările *Deciziei nr. 52/2012 a Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP)*, respectiv:

“Supravegherea video poate fi efectuată, în principal, în următoarele scopuri:

- a) prevenirea și combaterea săvârșirii infracțiunilor;*
- b) supravegherea traficului rutier și constatarea încălcării regulilor de circulație rutieră;*
- c) asigurarea pazei și protecției persoanelor, bunurilor și valorilor, a imobilelor și a instalațiilor de utilitate publică, precum și a împrejmuirilor afectate acestora;*
- d) îndeplinirea unor măsuri de interes public sau exercitarea prerogativelor de autoritate publică;*
- e) realizarea unor interese legitime, cu condiția să nu se prejudicieze drepturile și libertățile fundamentale sau interesul persoanelor vizate;*

“Prelucrarea datelor cu caracter personal prin utilizarea sistemelor de supraveghere video se efectuează cu consimțământul expres și neechivoc al persoanei vizate sau în cazurile prevăzute la art. 5 alin. (2) din Legea nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare”.

Art. 8 alin. (1) prevede că: *“(1) Prelucrarea datelor cu caracter personal ale angajaților prin mijloace de supraveghere video este permisă pentru îndeplinirea unor obligații legale exprese sau în temeiul unui interes legitim, cu respectarea drepturilor persoanelor angajate, în special a informării prealabile a acestora.*

(2) În situația în care nu sunt aplicabile prevederile alin. (1), prelucrarea datelor cu caracter personal ale angajaților prin mijloace de supraveghere video nu se poate efectua decât pe baza consimțământului expres și liber exprimat al acestora, cu respectarea drepturilor persoanelor angajate, în special a informării prealabile a acestora.

(3) Nu este permisă prelucrarea datelor cu caracter personal ale angajaților prin mijloace de supraveghere video în interiorul birourilor unde aceștia își desfășoară activitatea la locul de muncă, cu excepția situațiilor prevăzute expres de lege sau a avizului Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal.”

Art. 14 alin. (1) prevede că: *“(1) Durata de stocare a datelor obținute prin intermediul sistemului de supraveghere video trebuie să fie proporțională cu scopul pentru care se prelucrează datele, dar nu mai mare de 30 de zile, cu excepția situațiilor expres reglementate de lege sau a cazurilor temeinic justificate.*

(2) La expirarea termenului stabilit de operator în condițiile alin. (1), înregistrările se distrug sau se șterg, după caz, în funcție de suportul pe care s-au stocat”.

3. La **pct. 11**, semnalăm că sintagma *“tutorele de drept al minorului”* este improprie, nefiind în concordanță cu dispozițiile art. 110 și următoarele Cod Civil care reglementează procedura de desemnare/numire a tutorelui minorului.

Totodată, semnalăm faptul că doar în contextul reglementării anterioare din Codul familiei la divorț instanța dispunea ca minorul să fie încredințat unuia dintre părinți. Sub imperiul Noului Cod civil, ca regulă, post-divorț autoritatea părintească se exercită împreună și în mod egal de către părinți (art. 397 Cod civil) și numai pentru motive întemeiate se poate dispune scindarea autorității părintești și exercitarea exclusivă de către unul din părinți (art. 398 Cod civil).

4. Potrivit art. 3 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislative pentru elaborarea actelor normative, republicată*, normele de tehnică legislative sunt obligatorii la elaborarea propunerilor legislative aparținând deputaților și senatorilor.

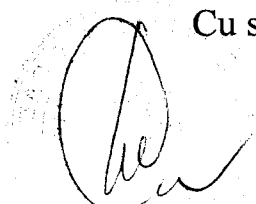
Propunerea legislativă nu respectă exigențele de tehnică legislativă prevăzute de art. 60 alin. (2) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislative pentru elaborarea actelor normative, republicată*, potrivit căreia “*Dacă actul de completare nu dispune renumerotarea actului completat, structurile, inclusiv articolele sau alineatele nou-introduse, vor dobândi numărul structurilor corespunzătoare celor din textul vechi, după care se introduc, însoțite de un indice cifric, pentru diferențiere.*”

Totodată, anexăm și adresa Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal nr. 11276/05.05.2016.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate de la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă

Dacian Julien CIOLOȘ

Domnului senator Călin-Constantin-Anton Popescu-Tăriceanu
Președintele Senatului

ROMÂNIA
AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE SUPRAVEGHERE
A PRELUCRĂRII DATELOR CU CARACTER PERSONAL

NI. 5185 ID.R.P.

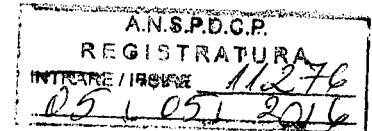
Data 05.05.2016

ANS
PDCP

CA 27/
2016

Bld. Gen. Gheorghe Magheru Nr. 29-30, Sector 1, Cod poștal 010336, București; Tel: +40.31.805.9211; Fax: +40.31.805.9602 www.dalaprotection.ro e-mail: ansdpcp@dalaprotection.ro

Stimate Domnule Ministru,

Adresa Guvernului României nr. 4616B/DRP/25.04.2016 referitoare la **propunerea legislativă privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2011, versiune actualizată la 02.10.2015 privind educația națională (Plx 182/2016)**, a fost înregistrată la Autoritatea de Supraveghere sub nr. 10728 din 26.04.2016.

Față de conținutul acestei adrese, privind solicitarea opiniei Autorității de Supraveghere raportat la textul propunerii sus-menționate, vă prezentăm următoarele observații:

Prelucrarea datelor cu caracter personal prin utilizarea unor sisteme de televiziune cu circuit închis cu posibilități de înregistrare și stocare a imaginilor și datelor se supune atât prevederilor Legii nr. 677/2001, modificată și completată, Deciziei nr. 52/2012 privind prelucrarea datelor cu caracter personal prin utilizarea mijloacelor de supraveghere video (publicată în M. Of. nr. 389 din 11.06.2012), cât și celor ale Legii nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, modificată și completată și Normelor metodologice de aplicare a acesteia, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 301/2012.

Propunerea legislativă reglementează restrângerea unor drepturi și libertăți, restrângere care trebuie să respecte condițiile stabilite de art. 53 din Constituție, în special să îndeplinească condiția necesității și proporționalității măsurii cu situația care a determinat-o.

Prin urmare, stabilirea prin lege, în mod obligatoriu, a unei monitorizări permanente prin supraveghere video a unor persoane fizice, inclusiv minori, poate fi efectuată **numai dacă această măsură este proporțională cu riscurile cu care se confruntă operatorul (unitatea de învățământ în cauză) și determină luarea unei asemenea măsuri intruzive în viața privată a persoanelor vizate** (cadrele didactice, elevii, etc.). În același timp, trebuie să se țină cont și de interesele, drepturile și libertățile acestora.

Astfel, raportat la **Expunerea de motive**, mențiunile de la Secțiunea a II-a referitoare la **Descrierea situației** nu sunt în măsură să justifice emiterea acestui act normativ, nefiind suficient documentate, în concordanță cu dispozițiile art. 21 din Legea nr. 24/2000, modificată și completată. Motivarea, prin utilizarea sintagmelor precum "numeroase cazuri", "cert este că (...) instalarea previne comportamentul agresiv", "Este o măsură cerută și așteptată de părinți (...)" nu este temeinic fundamentată pe o cauzistică relevantă, statistici concrete sau studii de impact asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

De asemenea, precizările de la Secțiunea a VI-a pct. 1 și 2, precum și Secțiunea a VII-a pct. 1 nu se bazează pe exemple concrete privind consultările efectuate și informarea publică referitoare la elaborarea acestei propuneri.

Totodată, Expunerea de motive nu face referire la o eventuală insuficiență legislativă în acest domeniu, astfel încât să fie imperios necesară adoptarea unei astfel de reglementări legale. Or, așa cum s-a arătat mai sus, în prezent există cadru normativ în vigoare în acest domeniu.

În același timp, raportat la dispozițiile art. 13 din Legea nr. 24/2000, modificată și completată și având în vedere mențiunile de la Secțiunea a V-a din Expunerea de motive, precizăm că, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale (dreptul la respectarea vieții private și de familie), instanța europeană a statuat faptul **că nu este**

ROMÂNIA
AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE SUPRAVEGHERE
A PRELUCRĂRII DATELOR CU CARACTER PERSONAL

Bld. Gen. Gheorghe Magheru Nr. 28-30, Sector 1, Cod poștal 010336, București; Tel: +40.31.805.9211; Fax: +40.31.805.9602 www.dataprotection.ro; e-mail: anspdc@dataprotection.ro

întotdeauna posibil să se facă o diferențiere netă între activitățile individului, care fac parte din viața sa profesională, și acelea care nu intră în această categorie (Cauza Niemietz contra Germaniei, 16 decembrie 1992) și **nicio rațiune nu permite excluderea activității profesionale sau comerciale din sfera noțiunii de "viață privată"** (Halford c. Regatul Unit, 25 iunie 1997), precum și faptul că **protecția oferită de articolul 8 ar fi diminuată în mod inacceptabil dacă folosirea de tehnici științifice moderne ar fi permisă cu orice preț și fără realizarea unui echilibru între beneficiile folosirii extensive a acestor tehnici și interesele importante legate de viața privată** (Cauza S. și M. Marper contra Regatului Unit, 4 decembrie 2008).

În ceea ce privește textul propunerii legislative, apreciem că aceasta, în forma prezentată, este în contradicție cu cadrul normativ în vigoare și creează un paralelism legislativ.

Astfel, la art. 274 din proiect se face referire în mod eronat la Directiva nr. 52/2012, aceasta fiind, în realitate, Decizia nr. 52/2012, act administrativ cu caracter normativ emis de Autoritatea de Supraveghere.

Emiterea acestei decizii s-a efectuat în baza Legii nr. 677/2001 și a atribuțiilor Autorității de Supraveghere conferite de Legea nr. 102/2005, luându-se în considerare **cerințele care reclamau intervenția normativă**, precum prelucrarea datelor cu caracter personal prin utilizarea de mijloace tehnice specifice – sisteme de supraveghere video, **principiile de bază și finalitatea reglementării propuse**, precum și **efectele avute în vedere**, raportat la obiectul reglementării, respectiv **asigurarea unei protecții eficiente** a drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice, în special a dreptului la protecția datelor cu caracter personal în cazul prelucrărilor efectuate prin utilizarea tehnicilor pentru captarea, transmiterea, manipularea, înregistrarea, stocarea sau comunicarea datelor constituite din imagini privind persoanele fizice ce reprezintă operațiuni de prelucrare a datelor cu caracter personal.

Astfel, Decizia nr. 52/2012 cuprinde reglementări de principiu (care sunt, de altfel, prevăzute și în Legea nr. 677/2001) destinate unui număr nedeterminat de persoane și conține nu numai norme juridice imperative (care impun o anumită activitate, de exemplu informarea persoanelor vizate), ci și prohibitive (care interzic o anumită activitate, de exemplu stocarea imaginilor pe o perioadă mai mare de 30 de zile) sau permissive (care oferă posibilitatea de a realiza o anumită activitate, în condiții determinate).

În considerarea diferitelor ipoteze care se pot ivi în aplicarea sa, textul deciziei reglementează și situația supravegherii video a angajaților, indiferent de domeniul de activitate, precum și a minorilor, indiferent de mediul în care se află.

Astfel, art. 3 coroborat cu art. 6, art. 8 și art. 9 din Decizia nr. 52/2012 stabilește că prelucrarea datelor cu caracter personal prin utilizarea sistemelor de supraveghere video se efectuează cu respectarea regulilor generale prevăzute la art. 4 din Legea nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, în special a principiului proporționalității scopului și la consimțământul persoanei vizate sau în alte condiții de excepție prevăzute de lege.

Art. 8 din Decizia nr. 52/2012 stabilește situațiile în care prelucrarea datelor cu caracter personal ale angajaților prin mijloace de supraveghere video este permisă, și anume: pentru îndeplinirea unor obligații legale exprese sau în temeiul unui interes legitim, cu respectarea drepturilor persoanelor angajate, în special a informării prealabile a acestora.

Alin. (3) al aceluiași articol din Decizia nr. 52/2012 prevede că *„nu este permisă prelucrarea datelor cu caracter personal ale angajaților prin mijloace de supraveghere video în interiorul birourilor unde aceștia își desfășoară activitatea la locul de munca, cu excepția*

situațiilor prevăzute expres de lege sau a avizului Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal”.

Astfel, în ceea ce privește angajații (cadrele didactice, personalul auxiliar), întrucât implementarea unui sistem de supraveghere video poate afecta drepturile lor în calitate de angajați, în plus față de dispozițiile Legii nr. 677/2001, modificată și completată și ale art. 8 din Decizia nr. 52/2012, trebuie respectate și cele prevăzute de Codul Muncii, precum și Statutul cadrelor didactice.

Totodată, precizăm că Autoritatea de Supraveghere a obținut, în instanță, hotărâri definitive și irevocabile prin care se statuează faptul că prelucrarea datelor personale (imaginilor) ale angajaților în birouri s-a realizat în condiții de nelegalitate, **întrucât nu a fost efectuată anterior implementării dispozitivelor de videosupraveghere o analiză temeinică asupra necesității și proporționalității unei astfel de măsuri, precum și identificarea de soluții alternative care să aibă un impact mai redus asupra vieții private a salariaților.**

De asemenea, **instanțele au stabilit faptul că prin instalarea camerelor de supraveghere video a fost încălcat dreptul la viață privată al salariaților și s-a creat în rândul celor vizualizați o stare de disconfort.**

În ceea ce privește elevii, art. 9 din Decizia nr. 52/2012 stabilește că prelucrarea datelor cu caracter personal ale *minorilor* prin mijloace de supraveghere video, inclusiv dezvăluirea acestora, este permisă cu acordul expres al reprezentantului legal sau în situațiile prevăzute la art. 5 alin. (2) din Legea nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, cu respectarea drepturilor acestora, în special a informării prealabile.

Aceste dispoziții se coroborează cu cele ale art. 27 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată care garantează copilului dreptul la protejarea imaginii sale publice și a vieții sale intime, private și familiale, fiind interzisă orice acțiune de natură să afecteze imaginea publică a copilului sau dreptul acestuia la viață intimă, privată și familială.

Potrivit aceleiași legi (art. 24), copilul capabil de discernământ are dreptul de a-și exprima liber opinia asupra oricărei probleme care îl privește, precum și de a fi ascultat, consultat și informat asupra consecințelor oricărei decizii care îl privește.

În acest context, subliniem faptul că dreptul la viață privată al elevilor, precum și cel al profesorilor și al altor persoane care lucrează în școală, dar și libertatea esențială a actului didactic (libertatea elevilor de a învăța și de a vorbi, libertatea de predare) ar trebui să fie considerate prioritare necesității de supraveghere permanentă prin camere video.

Legat de aspectele de mai sus, precizăm faptul că, pe parcursul anului 2015, la nivelul Autorității de Supraveghere s-au înregistrat unele solicitări din partea unor unități școlare, pentru acordarea avizului Autorității privind instalarea sistemelor de supraveghere video, raportat la dispozițiile art. 8 alin. (3) din Decizia nr. 52/2012, în unele birouri, cancelarii, precum și în sălile de clasă (pe tot parcursul anului) în considerarea acestor spații ca fiind interiorul birourilor unde cadrele didactice și celălalt personal își desfășoară activitatea la locul de muncă.

Față de solicitarea de **efectuare a supravegherii video în sălile de clasă, în alte perioade decât cele ale desfășurării examenelor naționale**, precum și a **supravegherii video în birouri și cancelarii**, Autoritatea de Supraveghere **nu a acordat avizul** în vederea instalării sistemelor de supraveghere video, în considerarea mai multor aspecte, cum ar fi: faptul că unitățile de învățământ solicitante ale avizelor nu au prezentat argumente privind *interesul legitim* al instalării unui asemenea sistem de supraveghere,

ROMÂNIA
AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE SUPRAVEGHERE
A PRELUCRĂRII DATELOR CU CARACTER PERSONAL

Bld. Gen. Gheorghe Magheru Nr. 28-30, Sector 1, Cod poștal 010336, București; Tel: +40.31.805.9211; Fax: +40.31.805.9602 www.delaaprotection.ro; e-mail: anspdc@delaprotection.ro

astfel încât acesta să *prevaleze* asupra drepturilor și libertăților fundamentale sau intereselor persoanelor supravegheate prin utilizarea acestui sistem; nu s-a făcut dovada faptului că a fost efectuată *consultarea sindicatului sau a reprezentanților angajaților* și nici dovada *obținerii consimțământului* expres și neechivoc al tuturor angajaților, precum și al reprezentanților legali ai minorilor; *nu s-a indicat explicit scopul și nu s-a argumentat suficient necesitatea* prelucrării datelor cu caracter personal ale persoanelor care își desfășoară activitatea în sălile de clasă, în birouri sau cancelarii, prin intermediul sistemelor de supraveghere video.

Având în vedere aspectele de mai sus și ținând cont de necesitatea asigurării unei protecții eficiente a dreptului fundamental la viață privată a persoanelor supravegheate prin utilizarea mijloacelor de supraveghere video, Autoritatea Națională de Supraveghere a considerat că avizul solicitat poate fi acordat în mod excepțional, **numai cu respectarea tuturor condițiilor mai sus enunțate și numai pentru situații temeinic justificate și dovedite.**

În acest context, instituția noastră a transmis punctul său de vedere, în anul 2015, Ministerului Educației și Cercetării Științifice, cu recomandarea comunicării acestuia către inspectoratele școlare și, implicit, către toate unitățile de învățământ, pentru ca solicitările de avize din partea acestora din urmă să îndeplinească condițiile legale anterior precizate.

Revenind la textul propunerii legislative, în ceea ce privește art. 276 alin. (1), unde se face mențiune despre stocarea înregistrărilor timp de 90 de zile, porecizăm că aceasta vine în contradicție atât cu dispozițiile art. 14 din Decizia nr. 52/2012, care stabilește un termen ce nu trebuie să depășească 30 de zile, cât și cu dispozițiile Legii nr. 333/2003 și normelor metodologice de aplicare ale acesteia, care prevăd un termen de 20 de zile, fiind excesivă raportat la scopul prelucrării datelor.

În același timp, propunerea legislativă nu prevede, la același articol, termene de arhivare a înregistrărilor, precum și obligația de distrugere sau ștergere, după caz, în vederea respectării principiului stabilit de art. 4 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 677/2001 și în concordanță cu dispozițiile art. 14 din decizia sus-menționată.

Totodată, în ceea ce privește condițiile de exercitare a dreptului de acces, de la alin. (2) și (3) ale aceluiași articol 276, precum și cele de dezvăluire a înregistrărilor, stabilite la art. 278, acestea vin în contradicție cu cele stabilite de art. 13 din Legea nr. 677/2001 și, în același timp, aduc atingere dreptului de opoziție și intervenție din aceeași lege (art. 14 și 15).

De asemenea, art. 277 din propunerea legislativă contravine condițiilor de legitimitate a prelucrării datelor fără consimțământul persoanei vizate, stabilite de art. 5 alin. (2) din Legea nr. 677/2001.

La art. 280 din propunerea legislativă, remarcăm faptul că acesta reglementează accesul părinților în timp real, la distanță, la imaginile video înregistrate.

În acest context, subliniem faptul că la alegerea modalităților de prelucrare a datelor cu caracter personal, trebuie să se aibă în vedere faptul că entitățile deținătoare ale datelor și cele care intră în posesia acestora au obligația de a păstra confidențialitatea datelor prelucrate și de a aplica măsuri tehnice și organizatorice adecvate pentru protejarea datelor cu caracter personal împotriva distrugerii accidentale sau ilegale, pierderii, modificării, dezvăluirii sau accesului neautorizat, în special dacă prelucrarea comportă transmiterea de date în cadrul unei rețele, precum și împotriva oricărei alte forme de prelucrare ilegală, având în vedere prevederile art. 19 și art. 20 din Legea nr. 677/2001.

În sensul celor de mai sus, atragem atenția asupra faptului că o astfel de transmitere a înregistrărilor poate determina apariția unor situații de risc pentru protecția datelor

persoanelor fizice (în speță, mai ales ale minorilor) și, implicit, pentru respectarea și garantarea drepturilor fundamentale ale acestora, în special cel la viață intimă, familială și privată. În acest sens, posibilitatea de interceptare a imaginilor transmise prin Internet în timp real, datorită tehnologiilor informatice actuale, avansate, conduce la o vizualizare a acestora de către un număr nedefinit de persoane, cu o potențială utilizare ulterioară neconformă cu dispozițiile legale privind protecția datelor și cu riscul aducerii unor atingeri grave drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice.

Astfel, textul propunerii legislative nu stabilește garanții privind modalitatea de transmitere, în concordanță cu prevederile Legii nr. 677/2001, pentru a se evita o eventuală ingerință în viața privată a persoanelor fizice și pentru respectarea obligațiilor de securitate și confidențialitate a datelor, sus-menționate.

Spre exemplu, art. 282 din textul propunerii face referire la posibilitatea de transfer a numelui de utilizator și a parolei, prin împuternicire specială întocmită în fața notarului public, fără a stabili condițiile de excepție, de strictă aplicare, de la regula interzicerii acestui transfer către alte persoane, prevăzută la art. 281.

În completarea observațiilor de mai sus precizăm că, în conformitate cu principiile desprinse din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, o reglementare privind protecția datelor cu caracter personal, așa cum acesta este prevăzută în art. 8 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, trebuie să prevadă norme clare și precise care să reglementeze conținutul și aplicarea măsurii respective și să impună o serie de cerințe minime astfel încât persoanele să dispună de garanții suficiente, care să permită protejarea în mod eficient a datelor lor cu caracter personal împotriva riscurilor de abuz, precum și împotriva oricărui acces și a oricărei utilizări ilicite a acestor date.

În consecință, raportat la observațiile prezentate anterior, ținând cont de necesitatea respectării cerințelor art. 53 din Constituție, având în vedere prevederile Legii nr. 24/2000, modificată și completată, precum și existența cadrului normativ în domeniu, Autoritatea de Supraveghere **nu susține textul propunerii legislative privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2011, versiune actualizată la 02.10.2015 privind educația națională (Plx 182/2016).**

Cu deosebită considerație,

Domnului Ciprian BUCUR
Ministru Delegat pentru Relația cu Parlamentul
Guvernul României